Ч. 282 Пятниця 18 (30) грудня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

По богослуженях після всїх трох обрядів розпочало ся вчера в полудне о пів до 12 год. перше засїданє Сойму. На засїданю явив ся також і Є. Ексц. ґр. Казимир Баденї. Засїданє відкрив Маршалок промовою, в котрій насамперед згадав про велике нещастє, яке стрітило цїсарский дім і присьвятив теплу згадку упокоївшій ся в Бозї Цїсаревій. Дальше зазначив Маршалок, що сегогрічна сесия соймова зібрала ся серед виїмкових обставин, бо потягне ся лиш кілька днїв а відтак буде відрочена. Причина сего звістна загально і нема потреби єї обговорювати. Брак доброї волї і охоти признаних Соймови відповідного часу єсть тут виключений.

Опісля згадав Маршалок про нещастя елементарні, які в сїм роцї навістили наш край і сказав, що Видїл краєвий міг на жаль лиш дуже незначними квотами прийти в поміч навіщеним повітам. Але ще сумнїйше нещастє навістило наш край — сказав Маршалок і згадав тут про розрухи в західній Галичинї. Відтак сказав Маршалок, що Видїл краєвий предкладає проєкт Райфайзенівских кас. Дальше сказав Маршалок по руски: Видїл краєвий предкладає на ново проєкт закона будівничого для сїл і місточок, змінений по мисли ухвал анкети з частковим уваглядненєм бажань правительства. Проєкт той мусить бути приміненийи до материяльного положеня тих верств, для котрих єсть призначений і длятого не у всїх постановах відповідає тому, що зі становища поліциї будівельної і санїтарної було би пожадане. Мимо того єсть він рішучим поліпшенєм нинїшних відносин і значним кроком наперед". — По сїм говорив Маршалок по польски і згадав о проєктї закона про оподаткованє товариств асекурацийних в користь сторожий охотничих, щоби тим утворити средства Видїлови краєвому до підпираня сторожий пожарних. Наконець говорив Маршалок про буджет краєвий і сказав, що він на око виглядає дуже добре, бо без нових доходів, без підвисшеня додатків до податків і помимо видатків о 700.000 зр. більших як в минувшім роцї виказує около 40.000 надвишки. Однакож той стан можна лиш на око назвати добрим, бо він опирає ся виключно на тім, що рік 1897 замкнено надвишкою 900.000 зр., котра увійшла яко дохід на 1899 р. Коли би тої надвишки не було, був би Видїл краєвий змушений вже в сїм роцї внести підвисшенє додатків бодай о 6 кр.

Бесїду свою закінчив Маршалок трикратним окликом в честь Цїсаря а відтак покликав на секретарів ґр. Андр. Потоцкого, Урбаньского, Незабитовского і Каратницкого. По формальнім відкритю сойму забрав голос Єго Ексц. п. Намістник ґр. Лев Пінїньский, котрий відчитав письмо цїсарске до Сойму, подане ще вчера нами. По відчитаню того письма виголосив п. Намістник довгу бесїду проґрамову, кот. ої поки що лиш короткий зміст можемо тут подати. П. Намістник сказав насамперед, що виступає в соймі перший раз в характері намістника, але маючи в палатї богато прихильників єсть певний що палата буде для него вирозумілою. Він буде завсїгди руководити ся доброю волею і буде старати ся служити вірно а совістно Найясн. Монарсї, державі і краєви. Відтак заповів п. намістник, що сесия соймова буде тревати лиш до нового року, а по новім роцї настане довша перерва. Дальше заповів п. намістник проєкт закона о орґанїзациї шкіл реальних і закон зміняючий декотрі постанови о надзорі державнім, котрі будуть предложені по перерві соймовій.

Бесїдник говорив відтак о нещастях елементарних, о реформі шкіл середних азначаючи, що не хотїв би щоби наша людність призвичаювала ся до того, що все може змінити ся в короткім часї; о браку сил учительских в народних школах, о тім, що краєва Рада шкільна хотїла би дуже, щоби поліпшено долю учителїв і наконець о подіях в західній части краю та о станї виїмковім. По своїй бесїдї представив п. Намістник правительственного комісаря ґр. Лося.

Маршалок краєвий присьвятив теплу згадку бл. п. Кардиналови Сембратовичеви і подав до відомости, що пос. Едв. Єнджейович зложив мандат посольский і мандат члена Видїлу краєвого. — Пос. Барвіньский присьвячуючи щиру згадку пок. Кардиналови поставив внесенє, щоби коштом краю закуплено портрет помершого князя церкви і повішено в будинку соймовім. Внесенє принято. Опісля відчитано ряд внесень і інтерпеляций, а між иншими внесенє пос. Окуневского о знесенє мит краєвих і слїдуюче засїданє назначено на нинї.

ОСЕЛ.

(З француского. — Ґї де Мопассана.)

Нї один подих вітру не перетягав крізь густу мраку, що заспала над рікою. Можна було гадати, що облак темної бавовни спочивав на водї. Навіть береги виднїли лиш невиразно, вкриті дивними випарами, здіймаючими ся як горбки. Але вже днїло і поволи виринули в півсьвітлї близькі узгіря. У їх стіп появили ся, чимраз виразнїйше, в сумнїлї родячої ся зорі, білі пятна домів. Кури піли.

Там від другої сторони ріки з мрак долїтав хвилями тихий плюскіт. Часом був ледве чутний; слабоньке хлюпотанє филь зраджувало немов осторожну їзду лодкою. Часом голоснїйший, немов удар весла о берег або якогось мягкого предмету о воду. Відтак знов тишина.

І деколи глухі слова, що бігли незнати звідки, може з дуже далека, може з дуже близька, заблукані в густих мраках, зроджені на земли, чи може на водї? Пересовгували ся так само тревожно, летїли як тї дикі птахи, що перевели ніч в шуварі і першім розсьвітї рушають, аби ще летїти, аби летїти заєдно, видимі лиш на хвилю в мрацї, коли скоро женуть і підносять тихий та боязливий оклик, що будить братию вздовж берегів.

Нараз в сусїдстві сільця простягла ся якась тїнь на водї, зершу ледве замітна; відтак більша і виразнїйша. Вскінци випливаючи з мрачної заслони, завішеної над рікою, показала ся плоска лодка з двома людьми в середині, і вбігла гнеть до половини на трави.

Той, що веслував, встав, і взяв з дна лодки ведро повне риб; відтак закинув на рамя сак, з котрого вода ще стікала. Єго товариш, не рушаючи ся з місця, сказав:

— Принеси свою рушницю, підемо підглянути якого крілика в корчах. Га?

Другий відповів:

— Добре. Зажди на мене, зараз прийду.

І відійшов сховати спільну добичу.

Мужчина в човнї набив поволи люльку і запалив.

Називав ся Лябуіз, иначше Пеньок, і був в спілцї з своїм кумом Маййошоном, котрого загально звали Товчком. Оба разом займали ся підозрінним ремеслом річних волоцюгів.

Моряки підлїйшого рода, наймали ся до моряцкої служби хиба на переднївку. Впрочім заєдно волочили ся по рїцї. День і ніч вештаючи ся по рїцї, чатуючи на всяку добичу, мертву чи живу, водні розбишаки, нічні мисливі, род глядачів по каналах, раз зачаєні на серни в лїсї Сен Жермен, другий глядаючи топільників у водї, аби їм улекшити тягар в кишенях, збирачі пливучих лахів, порожних фляшок, що несені струєю, колишуть ся шийкою до гори, як пяницї, кусників дерева — Лябуіз і Маййошон вели солодке житє.

Деколи виходили пішки коло полудня, ідучи повільним кроком, немов від нехочу. Вечеряли в котрім небудь з прибережних заїздів і ішли дальше, один за другим. День або два днї не бачило ся їх; відтак котрогось рана появляли ся, пливучи в своїм бруднім човнї.

А там в Жоенвіль, в Ножан глядали зажурені підприємцї веслярскі одного з своїх човен; пропало їм в ночи, без сумнїву, хтось єго відвязав і украв. Тимчасом двайцять, трийцять миль дальше, над Оазою, якийсь властитель ренти затирав радістно руки, дивуючи ся, що вчера купив принагідно за пятьдесять франків човно, від двох людий, що продали єму єго, оттак собі переїздячи, і то лиш тому, що подобалось їм єго лице.

Маййошон з'явив ся зі своєю рушницею, обвиненою в лахи. Був то чоловік сорок до пятьдесятьлїтний, великий, сухирлявий, з живим оком людий, мучених яким правним неспокоєм або звірят часто гонених. Отверта сорочка відслонювала єго грудь, оброслу сивим густим волосєм. Але що-до заросту, то здавалось не мав він нїколи більше як щетинястий короткий вус і пучок твердого волося під долїшною губою. Був лисий.

Коли здоймив миску бруду, що служила єму за шапку, то шкіра єго голови видавала ся немов вкрита димлячим пухом, тїнню волося, як тїло обскубаного курятї, що має іти на рожен.

Пеньок знов червоний і дзюбатий, грубий, присадкуватий і оброслий виглядав як сирий біфштик в шапцї сапера. Мав заєдно примкнене ліве око, немов бі цїлив до кого, або до чого, а коли жартували собі з тої привички та кликали до него: „Лябуіз, отвори око", то він спокійно відповідав: „Не бій ся нїчого, сестрице, отворю при нагоді". Впрочім мав звичай називати „сестрицею" всїх, навіть свого товариша.

Новинки.

Львів дня 29-го грудня 1898.

— **Ц. к. краєва Дирекция скарбу у Львові** оповіщенем з дня 12 с. м., визначує на підставі розпорядженя міністерского речинець до 15 лютого 1899 року на предкладане фасий до податку рентового і податку особисто-доходового за рік 1899. На то звертаємо увагу всїх обовязаних до предкладаня фасий.

— **Ц. к. уряди продажи соли** в Лящку, Дрогобичи, Стебнику, Болехові, Калуши, Делятинї, Ланчинї і Косові знесено найвисшою постановою з днем 31 с. м., а уряд продажи соли в Долинї з днем 27 грудня с. р. Справи продажи соли будуть полагоджувати в тих місцевостях від 1-го січня 1899 ц. к. заряди салїнарні.

— **З перемиской епархії.** Крилошаньскі відзнаки одержали оо.: Ів. Петрик з Стоянець і Володим. Ольховий з Добрян. — Завідательство в Сьвятковій дек. біцкого одержав о. Алекс. Дуркот. — До пресвитерского дому приняті для рукоположеня: Юрий Генсьорский, Петро Гарасимчук і Ів. Ковальский.

— **Руский народний театр** приїздить до Рогатина і вже дня 1 січня 1899 розпічнє ряд представлень. Репертуар буде оголошений все наперед. Представленя будуть відбувати ся на Майорівцї.

— **Дирекция львівскої поліциї** оповіщує: Дня 3 вересня с. р. видалила ся з Нового Санча 13-лїтна глухонїма дївчинка, білява, висока около 130 пм., в маломіщаньскій одежи — а натомісьть появила ся там при кінци жовтня 1898 дївчинка незвістного походженя, нїма, подібна до попередної. Тою справою займає ся ц. к. окружний суд в Новім Санчи. Просить ся всї зверхности громадскі і власти безпечности, також добродїйні заведеня і приватні особи о донесене, чи не прибула до котрої громади яка чужа глухонїма дївчина і у кого перебуває — а також чи не пропало де яке нїме дївча, як оно називає ся і де мешкають єго родичі або свояки. Доносити треба чим скорше до ц. к. окружного суду в Новім Санчи.

— **Австрийскі еміґранти на Новій Зеляндиї.** Віденьский дневник Polit. Corresp. доносить, що австро-угорский консуль з Авкляндy переговорював з президентом міністрів Нової Зеляндиї в справі австрийских виселенців. Консуль висказав жаль, що звиж 400 душ, котрі прибули шукати на Новій Зеляндиї заробітку, живуть тепер в крайній нуждї, а на поворот до рідного краю не мають гроший. На то відповіло тамошне правительство, що оно не є відвічальне за злу долю виселенців, бо їх не спроваджувало.

— **Зелїзнича катастрофа.** З Будапешту доносять: На особовий поїзд ч. 117, що відійшов з Відня в дни 25 грудня о 11-ій годинї вечером, наїхав з великою силою о годинї 4-ій мін. 3 над раном коло стациї Найгайзель на Угорщинї тяговий поїзд в наслїдок хибного уставленя звортницї. — Пять ваґонів цїлком розбило ся. Два подорожні тяжко ранені, 15 подорожних і 2 з зелїзничої служби легко. Урядника, що перепускав поїзд і машиніста зараз засуспендовано і заряджено строге слїдство.

— **О. А. Воляньский** з Білої коло Чорткова, о котрого смерти доніс хтось редакциї „Галичанина“ (а за „Галичанином“ повторили ту вість і инші часописи) — жиє і сам написав до „Галичанина“ спростоване: „Прочитав я свій некрольоґ; я ще жию і тїшу ся добрим здоровлєм“. Після народної повірки оголошений за житя небіжчиком поживе ще многі лїта!

— **Великий пожар лїсів** вибух недавно в Сербії над Дунаєм. Лїси горіли вже пять днїв і огонь був би тревав довше, як би не дощ. Шкоду обчисляють на сотки тисячів.

— **Нещастна пригода.** В Юшковичах, бобрецкого повіта, всадив чотирнайцятьлїтний хлопець Н. Скрут пальцї поміж колеса праси до товченя олїю. Зубаті колеса поторощили єму всї пальцї правої руки. Нещастний отець привіз єго до Львова до тов. ратункового, звідки по осмотреню відослано єго до загального шпиталя.

— **Случайне отроєне.** Онóгда у Відни в однїй гостинници на Леопольдштадтї з'їло кількоро людий струдля, а в короткім часї опісля всї они занедужали серед сильних познак затроєня. Поліция зарядила зараз слїдство, котре й довело до цїли. Именно показало ся, що струдель був посипаний аршеником замісь цукру. В кухни стояла коробка з аршениковою отрyю на гаргани. Кухарка не уважаючи і думаючи, що в коробцї єсть мілкий цукор, посипала струдель аршеником. Дві особи, що їли той струдель вже померли, десять лежать недужих. Кухарку арештовано. — Пізнїйші телеґрами доносять, що передвчера вечером помер $2\frac{1}{2}$ лїтний синок нічного сторожа, що також з'їв кусник того струдля. Крім того ще три инші затроєні особи борють ся зі смертию.

— **Убийство у Відни.** З Відня доносять: Сороклїтну робітницю Франциску Гофер, котра в послїдних часах мала часто до дїла з поліцию з причини неморального поведеня, найдено передвчера убиту в єї мешканю в дїльници Оттакрінґ. Злочинець лишив горішну часть тїла нещастної жертви ненарушену, натомість долїшна часть порізана в страшний спосіб на кусники. Печінка вирізана з тїла лежала на земли, так само і внутренности. Убийника досі не вислїджено.

— **Сніги в Італії.** В горах Апенїнах упали такі сніги, що богато поїздів застрягло в заметах. Також в полудневій Італії а навіть в Сицилії, після вістий з дня 24 с. м., сипав там сніг без перерви.

Штука, наука і лїтература.

— **Партитура. Пісни церковні. Квартети на голоси мішані** уложив і видав Семен Дорундяк. — Цїна 2 зр. — Є то дуже гарне видане, що вийшло з артистично-лїтоґрафічного заведеня Ц. Г. Редера в Липску. Зміст того першого випуску, за котрим піде другий, є такий: I. *Пісни на рождество Христове.* Ангел пастирям мовив. Бог предвічний. Весела сьвіту новина. Веселїм ся нинї. Видїв Господь. Вселенная весели ся. Всїм пожаданий. В яслах лежить. Дар нам нинї. Дивная новина. Заспіваймо согласно. Зірочка красна. З охотою заспіваймо. Небо і земля величають нинї. Небо і земля велично сьвяткують. Не плач Рахиле. Нова радість. Новая радість. Нинї Адаме. Нинї весела сьвіту новина. О предвічний Боже. Предвічний прийшов. Радість нам ся явила, Розвеселїм ся сердечно. Сегодня радїймо. Сияючий понад сонце. Согласно співаймо (а). Согласно співаймо (б). Стань Давиде. Той, котрий сьвітом володїє. Христос вродив ся. Цьвіт над цьвіти. — II. *Пісни на Богоявленіє Господне.* Явил ся єси днесь. — Йордане, ріко. — III. *Пісни на стрітене Господне.* Предивное

Вхопив знов за весла і човно занурило ся на ново в неподвижну мраку, що прибирала молочну білість під небом облитим рожевим сьвітлом.

Лябуіз спитав:

— Яке олово взяв ти, Маййошон?

Маййошон відповів:

—Маленького, нового, як треба на крілика.

Наближили ся до другого берега так поволи, так тихо, що нїякий шум їх не зрадив. Той берег належав до лїса Сен-Жермен і був богатий в крілики. Повно в нїм було укритих нор під корінем дерев; зьвірятка досьвіта вже уганяли по траві, ішли, вертали, виходили і зникали.

Маййошон навколїшках чатував, рушниця лежала на днї човна. Нараз вхопив єї, прицїлив ся і серед лїсної тишини роздав ся вистріл.

Лябуіз двома ударами весла був вже при березї, а єго товариш, вискакуючи на землю, підніс сивого крілика, що ще судорожно кидав ся.

Відтак лодка занурила ся знов в мраку, аби переплисти на противну сторону і відістати ся поза округ підглягаючий побережникам.

Оба они переїздили тепер про око цїлком лагідно по водї. Оружиє зникло під дошкою, крілик в широкій сорочцї Пенька.

По якій чверть години спитав Лябуіз.

— А коли-б так сестрице ще одного?

Маййошон відповів:

— Добре, в дорогу.

І лодка рушила знов пливучи скоро з водою. Мраки вкриваючі ріку почали підноситись. Видко було як крізь заслону паберезні дерева, роздерті вишари спливали з водою малими облачками.

Наближивши ся до острова, котрого конець лежить напротив Ербле, веслярі звільнили і стали розглядати ся. Вскорі потім убито другого крілика.

Плили з водою аж до пів дороги до Кэнфлян; відтак задержали ся, привязали човно до дерева і поклавши ся на дно, заснули.

Від часу до часу Лябуіз підносив ся і своїм отвертим оком розглядав ся довкола. Послїдні ранні мраки вже розійшли ся і велике лїтне сонце піднимало ся на голубім небі.

Далеко по другім боцї ріки горбки засаджені виноградом простягали ся в півокруг. Одинокий дім білїв на вершку окружений китицею дерев. Всьо окружала тишина.

Але на прибережній дорозї щось звільна порушало ся, ледве посуваючи ся. То якась жінка тягнула за собою осла. Зьвіря окалїчіле і уперте витягало від часу до часу одну ногу подаючи ся під напором товаришки, коли вже не могло оперти ся і ішло так з витягненою шиєю, з стуленими ушима, так поволи, що тяжко було предвидїти, коли зникне з очий.

Жінка тягнула єго зігнена в двоє і обертала ся деколи, аби ударити осла прутом.

Лябуіз побачивши єї сказав:

— Гей! Маййошон!

Товчок відповів:

— Що такого?

— Хочеш посьміяти ся?

— Чому нї?

— Ну, вставай, сестрице, будемо сьміяти ся.

І Пеньок вхопив за весла.

Перепливши ріку і задержавши ся напротив пари, крикнув:

— Гей, гей, сестрице!

Жінка перестала тягнути осла і оглянула ся. Лябуіз питав дальше:

— Ідеш на торг льокомотивою?

Жінка мовчала. Пеньок ще насьмівав ся:

— Ого, скажи, чи він мав першу нагороду на перегонах, той твій клапоух. Де єго так скоро ведеш?

Жінка вкинци відповіла.

— Іду до Макарта в Шаппію, аби єго убив. Вже нїчого не вартний.

Лябуіз відповів:

— І менї здаєть ся. А кілько дасть тобі з него Макар?

Жінка обтираючи чоло відворотною стороною руки, вагувала ся.

— Або я знаю? Може три франки, може чотири.

Пеньок крикнув:

— Даю тобі пять і вертай до дому. То не мало.

Жінка надумавши ся коротко промовила:

— Згода.

І волоцюги приплили до берега.

Лябуіз вхопив за узду осла. Здивований Маййошон спитав:

— Що хочеш зробити з тою шкірою?

Пеньок сим разом отворив друге своє око, аби винвити веселість. Єго червоне лице викривило ся з радости; він промовив:

— Не бій ся сестрице, маю одну гадку.

Дав пять франків жінцї, котра сїла при рові поглянути, що то буде.

Тодї Лябуіз, в знаменитім настрою, пішов по рушницю і подаючи єї Маййошонови сказав:

— Кождий по разу, сестрице; уполюємо грубу зьвірину, але не так близько до сто чортів, убєш єго за першим вистрілом. Треба трохи перетягнути приємність.

І уставив товариша о сорок кроків від жертви. Осел чуючись вільним пробовав скубати високу траву берега, але був вже так обезсилений, що хитав ся на ногах, немов би мав упасти.

Маййошон цїлив в него поволи і сказав:

— Пучка соли в уши, бачність, Пеньок.

І стрілив.

Дрібне олово подїравило довгі уши осла, що почав ними живо трясти, порушаючи то одно то друге, то оба нараз, аби позбути ся болю.

торжество. — IV. *Пісни на неділї великого посту.* Царю Христе милостивий (на 1. неділю великоп.) Христе, Царю справедливий (на 2. неділю великоп.) — До квартетів доданий також акомпаніямент фортепяну.

— **„Перша Служба Божа на чотири голоси хору мішаного“, видав Філярет Колесса у Львові.** Се справдї перше в Галичинї видане пісень лїтурґічних, розписаних на чотири голоси хору, і містить в собі: 1) „Слава“ Бортняньского (київский напів). 2) „Сьвятий Боже“ (з парт. Киприяна). 3) „Аллилуя“ (з парт. Киприяна). 4) „Іже Херувими“ і „Яко да Царя“ Римского-Корсакова. 5) „Вірую“ Рафаловича. 6) „Милость мира“ Римского-Корсакова. 7) „Сьвят“ Римского-Корсакова. 8) „Тебе поєм“ Бортняньского. 9) „Достойно єсть“ Бортняньского. 10) „Отче наш“ Вербицкого. 11) „Да ісполнят ся“ Бортняньского (київский напів). 12) „Буди імя Господнє“ Вербицкого. 13) „Под Твою милость“ Бортняньского (стар. напів). 14) Псалом „Діва днесь“ Лисенка.

Видане се зовсїм не дороге: всї чотири голоси, з котрих кождий містить в собі 8 карток великої чвертки, коштують разом 1 зр. Наклад невеликий: всего 200 примірників (з котрих велика часть уже замовлена), тому-ж треба поспішати з передплатою. Коли кошти видання будуть покривати ся, приступить накладник до видання другої „Служби Божої на чотири голоси хору мішаного“. *Із замовленями треба звертати ся на адресу Філярета Колесси, суплента ґімн. і учителя співу при ц. к. академічній ґімназиї у Львові* (будинок ґімназиї в „Народнім Домі“, II. поверх).

— **„Учителя“ ч. 24.** з дня 20-ого грудня містить: Подяку Монарха; — продовжене „Законів господарских“ після записок споряджених пок. Віктором Грабом; — розвідку: „Справедливість і несправедливість“; — статейку „Розмова о природі з дітьми міскими“; — розвідку: „Нічна праця і обезсилене мозку“; — вісти з руского товариства педагоґічного і відозву виділу руск. товариства педагоґічного в справі видавництва „Учителя“.

— **„Дзвінка“ ч. 24.** з дня 20 грудня містить: Оповідане Ернеста Вільденбруха: „Вороженє“; — докінчене байки Ів. Франка: „Ворони і сови“; — „Байку про байку“ Ів. Франка і запросини до передплати на „Дзвінок“ на рік 1899.

Телеграми.

Прага 29 грудня. В соймі ческім поставив бурмістр Подлїпний внесенє, щоби в сей час завізвати правительство, аби на всїх друках і актах намістництва були написи „Намістництво в королївстві ческім“.

Триєст 29 грудня. Коли словіньскі посли явили ся в соймі, повитала їх товпа на ґалєриях криком, по чім ґалєриї опорожнено а італїйскі посли вийшли з салї. Відтак закрито засїданє, позаяк не було комплету.

Любляна 29 грудня. Сойм ухвалив пильне внесенє, взиваюче правительство до доставленя фондів на вибразоване сил учительских, щоби можна було оснувати словіньский унїверситет.

Париж 29 грудня. Трибунал касаційний переслухував вчера бувшого міністра Барту і бувшого президента републики Казимір-Перера.

Аірольо (Швайцария) 29 грудня. Шкоду, яку наробила усунувша ся гора, обчисляють на мілїон зр. Готель Аріольо і сїм домів засипало. Під звалищами Аірольо знайдено доси 4 трупи.

Запросини до передплати на „Дзвінок“ на рік 1899.

В часописях руских подано звістку, що з кінцем сего року „Руске товариство педаґоґічне“ перестане видавати „Дзвінок“. Звістка ся була хибна. Товариство, що вже від перших лїт своєї дїяльности дбало пильно про розвиток дїточого руского письменьства, не лише не думає обмежувати своїх дотеперішних видавництв, але противно по силам буде старати ся їх дальше розвивати і розширювати. Оно постановило именно попри „Дзвінок“ видавати гарні ілюстровані (образкові) книжочки для дїтий. Одна книжочка вже сими днями вийде з друкарнї, а друга найдальше за пів місяця. Обі подадуть цїкаві казки, які наші дїти певно дуже радо привитають.

„Дзвінок“ буде виходити дальше. „Руске Товариство педаґоґічне“ і Редакция „Дзвінка“ складають сердечну подяку усїм Родимцям, що зволили доселї підпирати нашу одиноку дїточу часопись чи то своєю безкористовною працею, чи передплатою, заразом звертають ся з уклінною просьбою до всїх Родимцїв, що вміють цїнити значінє дїточого письменьства в ріднїй мові, щоби заопікували ся „Дзвінком“, запомагаючи его будьто передплатою, будьто письменними працями, будьто з'єднованєм передплатників. „Руске Товариство педаґоґічне“ не має засобів грошевих, які могло би призначити на „Дзвінок“, тож дальший бит і розвиток его залежить лише від жичливости Родимцїв, якої они ему не повинні відмовити.

В надїї на підмогу і жичливість Родимцїв, приступимо до видаваня десятого річника „Дзвінка“, котрий по нашим силам будемо старати ся доводити до щораз красшого розвитку.

Передплата річна: 3 зр.; піврічна 1·50 зр.; квартальна 75 кр. Передплата є отже так низка, що жадна інтелїґентна родина руска не повинна жалувати сего дрібного видатку на духову поживу для своїх дїточок.

Адреса Редакциї: Львів, ул. Батория, ч. 38. I. пов.; Адмінїстрациї: Ул. Вірменьска ч. 8.

Курс львівский.

Дня 28 грудня 1898.	платять	жадають
	зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	375·—	385·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	292·—	295·50
Акциї гарбарнї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101.10	101·80
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·—	97·70
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·—	97·70
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·90	95·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·50	98·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·50	29·75
Міста Станиславова	51·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. червон. хреста	19·—	20·00
Угорскі черв. хреста	10·40	11·10
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	25·—	26·—
Базилїка	6·70	7·—
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·66	5·76
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок нїмецких	58·80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

Оба мужчини сьміяли ся на цїлий голос, зігнувши ся і тупаючи ногами. Але жінка розгнївана кинула ся до них, бо не хотїла аби мучили єї клапоуха та розлючена і розжалоблена віддавала їм гроші.

Лябуіз загрозив їй, що єї побє і хотїв вже закочувати рукави. Заплатив чи не заплатив? Отже тихо — пст! Стрілить їй раз в спідницю, аби переконала ся, що нїчого не ч. є ся.

І відійшла грозячи їм жандармами. Довго чути було єї лайку, тим голоснїйшу чим більше віддалювала ся.

Майошон подав рушницю товаришеви.

— Твоя, Пеньок.

Лябуіз вицїлив і дав огня. Осел дістав набій в бедра, але олово було таке мале і з так далека вистрілене, що ему без сумнїву здавало ся, що его укусив овад. Бо почав обганяти ся сильно хвостом, бючи себе по ногах і хребтї. Лябуіз сїв, аби до волї насьміяти ся, між тим як Майошон набивав на ново оружие, а був такий радий, що здавало ся чихає в дуло.

Приступив кілька кроків близше і цїлячи в то само місце, що товариш, стрілив знов. Зьвіря сим разом підскочило, пробовало кинути ся, обернуло голову. Вкінци потекло трохи крови. Рана була глубока і оно почуло великий біль, бо стало бігти берегом поволи, кульгаючи і неодностайно.

Оба мужчини пустили ся в погоню, Майошон величезними кроками, Лябуіз дрібонькими, сопучи, підбігаючи як звичайно малі люди.

Ало осел вже без сил задержав ся і споглядав наляканими очима на приближаючих ся своїх убийників. Відтак нагле обернув голову і став ричати.

Лябуіз задиханий взяв рушницю. Сим разом підійшов близько не маючи охоти повтарити погонї.

Коли зьвіря скінчило свій плачливий рик, немов просьбу о поміч, або послїдний крик безсильности, чоловік, що мав „одну гадку“ крикнув: Товчку, гей, гей, сестрице, ану до роботи, дам єму зажити лїку. І коли тамтой насильно отвирав стиснений писок осла, Пеньок віткнув єму аж коло горла дуло рушницї, немов би хотїв єму дати напити ся і сказав:

— Ану сестрице, бачність, ллю єму на перечищене.

І потягнув за курок. Осел подав ся о три кроки, упав на задні ноги, хотїв піднести ся і звалив ся вкінци на бік, замикаючи очи. Цїле его старе тїло вплїпіле дрожало; ноги корчили ся, як би хотїв бігти. Струя крови плила ему з поміж зубів. Вскорі не рушав ся. Був мертвий.

Два мужчини сьміяли ся, то скінчило ся надто скоро, їх обкрадено.

Майошон спитав:

— Ну, щож тепер з ним зробимо?

Лябуіз відповів:

— Не бій ся нїчого, сестрице, возьмім его на човно; як смеркне побавимо ся.

І пішли ід човнови. Тїло зьвіряти зложено на сподї, прикрито сьвіжою травою і двійка волоцюгів, простягнувши ся на нїй знов заспала.

Коло полудня, добув Лябуіз з укритих скринок своєї заболоченої і хробачливої лодки фляшку вина, хлїб, масло і жменю сирої цибулї та почали їсти.

Коли скінчили їджене, положили ся знов на осла і знов заспали. Смерком Лябуіз пробудив ся і тормосячи своїм товаришем, що хропів як старі орґани, видав приказ:

— Ану, сестро, в дорогу.

І Майошон почав веслувати. Плили горі Секваною поволеньки; мали досить часу. Дотикали майже берегів, вкритих цвитучими водними лелїями, запашних від тернини, що опускала над воду свої білі китицї і тяжкий човен краски болота совгав ся по великих плоских листях непуфарів, пригинаючи їх білі, круглі цьвіти, що відтак знов підносили ся.

(Конець буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).